

nem hele det 16de Capitel om Forbrydelsers imod Sædeligheden en meget streng Lov, som jeg for mit Vedkommende fuldkommen billiger, og det synes at være aldeles i Overensstemmelse dermed, at den Forseelse, hvorom den her omhandlede Paragraph nærmest handler, ikke betragtes som Noget, der er det Offentlige aldeles uvedkommende; men paa den anden Side er tillige Hensynet til Familien efter min Overbeviisning, saaledes som Forslaget nu foreligger, fuldstændig hævdet. Naar min ærede Sidemand (Hasle) har talt om den Forurettedes Stilling, saa vil jeg dertil sige, at hendes eller hans Stilling er ulige gunstigere og mere tiltalende, naar den Vedkommende ikke skal optræde som Anklager og som den, der paakalder Staten for at forhjælpe sig til Hævn, men kun kommer i det Tilfælde at kunne udøve, om jeg saa maa sige, Benaadningsretten.

Brock: Jeg troer dog at burde berigtige en Distring, som blev fremført af den ærede 7de Landssthingsmand for 2den Areds (Hasle). Jeg skal ikke indlade mig i en Forhandling om denne Paragraph i det Hele taget, men jeg troer at maatte gjøre en enkelt Bemærkning. Han meente nemlig, at ifjor blev den første Deel af denne Paragraph ganske udstemt her i Thinget. Det er ikke ganske correct. Hvad der skete ifjor var, at i det Forslag, der kom fra Udvalgets Side, — thi det høitærede Thing vil erindre, at netop alle Bestemmelser i Capittlerne om Statsforbrydelsers bleve meget væsentligt omdannede i Udvalget, — var Angreb paa Kongens Liv, Frihed og Throne sat i Forbindelse med Hovedbestemmelserne om Angreb paa Statsforfatningen i Almindelighed og sluttede sig derfor til anden Afdeling af den nupærende Paragraph. Jeg vilde megetilig foretrække en saadan Ordning, hvorved det vilde blive ganske klart, at Angrebet skal være rettet mod Statens Overhoved som saadant, og dermed mod Statsforfatningen, men da man i det andet Thing har lagt en saa stor Vægt, netop paa den Maade, hvorpaa Sagen nu er stillet, troer jeg atter her, at det vil være rigtigst, om Thinget holder sig for denne Anstuelse. Det er iøvrigt heller ikke ganske rigtig, naar en anden æret Landssthingsmand meente, at enhver Med-

deelsagtighed vilde falde ind under den strenge Bestemmelse i første Deel af § 85, thi det følger visnial af sig selv, at Reglerne i 5te Capitel i Loven om Meddeelsagtighed med de mange forskjellige Afstygninger af Straffebestemmelser, som deri indeholdes, ogsaa vilde komme til Anvendelse ved den Brobe, som omhandles i § 85. Det er kun for Deeltagerne i Oprør eller Vold, der tilsigter en Forandring af Statsforfatningen, at Paragraphens Slutning foreskriver en særegen Straffebestemmelse.

Lehmann: Jeg skal ikke foregribe det Spørgsmaal, hvis det nogenstunde skulde reises, hvorledes Domstolene ville klare sig ud af den Vanskelighed, men jeg gjorde opmærksom paa, og anseer det for rigtigst, da den høitærede Justitsminister ikke efter min Opfordring modsigte det, at selve den Bestemmelse, som § 85 indeholder om Meddeelsagtighed, kun reserverer sig til andet og ikke til første Membrum.

Da Sagen derefter begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen over dette Affnit, og man gik til Afstemning, hvorved:

I) Endringsforslag af Bloug:

I § 71 tilføies ved Slutningen af 1ste Stykke efter Ordene „straffes han paa Livet“; eller med Tugthuusarbejde paa Livstid.

ved et paa Begjæring af følgende Medlemmer foretaget Navneopraab: Boesen, Faurshou, Westergaard, Westfeld, Frijs, Rasmussen, Thalbitzer, S. Pedersen, F. Jørgensen, Nielsen, saaledes som nedenstaaende Liste udviser, vedtoges med 20 Stemmer mod 19.

Ja.

Jørgensen, C.; Jørgensen, F.; Sonne; Westfeld; Bjerring; Vørgen; Vriz; Brockdorff; Christensen, B.; Foged; Frandsen; Frijs, F. S.; Hasle; Jensen; Johansen; Larsen; Møllers; Pedersen, N.; Bloug; Poulsen.

Nei.

Boesen; Tang; Thalbitzer; Westergaard; Carlsson; Faurshou; Frølund; Hansen, C.